

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Cob/95/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7522202771
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Július Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7522202771.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Júliusa Tótha a sudcov JUDr. Natálie Štrkolcovej a JUDr. Rastislava Pellu v spore žalobcu: Železničná spoločnosť Slovensko, a.s., Rožňavská 1, 832 72 Bratislava, IČO: 35 914 939, proti žalovanému: Železnice Slovenskej republiky, Klemensova 8, 813 61 Bratislava, IČO: 31 364 501, o zaplatenie 662,80 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice – okolie č. k. 11Cb/15/2022 - 89 z 20. marca 2023 takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Košice – okolie č. k. 11Cb/15/2022-89 z 20. marca 2023.

II. Žalovanému p r i z n á v a proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (I. výrok) a žalovanému náhradu trov konania nepriznal (II. výrok).

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca podanou žalobou sa domáhal, aby súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náklady vynaložené na náhradnú autobusovú dopravu vo výške 662,80 eur s príslušenstvom, a to titulom nároku na náhradu škody, ktorá žalobcovi vznikla z dôvodu prevádzkovej poruchy na železničnej infraštruktúre a mimoriadnej udalosti v železničnej preprave. Žalobca tvrdil, že dňa 28.4.2020 o 01:00 hod. došlo v úseku trate ŽST Kysak - DOD Ličartovce k prevádzkovej poruche kategórie D4 - porucha zariadenia infraštruktúry, a to z dôvodu bližšie nešpecifikovanej chyby núdzového zdroja v súbehu s poruchou kontrolného relé prítomnosti primárnej siete (PH1) v RMZ1. Po vzniku poruchy došlo k zmeškaniu 19 vlakov osobnej prepravy bez nahradenia náhradnou dopravou, k zmeškaniu ďalších 8 vlakov a k odrieknutiu 6 vlakov. Mimoriadna udalosť bola vyšetrená a podľa Správy o uzatvorení prevádzkovej poruchy kategórie D4 č. 26/2020 zo dňa 4.6.2020 vypracovanej Železnicami Slovenskej republiky, oblastné riaditeľstvo Košice, za spôsobenú poruchu mali zodpovedať ŽSR OR Košice - SMSÚ OZT ZT Košice. Žalobca konštatoval, že v čase prevádzkovej poruchy boli vlaky nahradené autobusovou dopravou, ktorú zabezpečil žalobca, pričom náklady na zabezpečenie náhradnej autobusovej dopravy spoločnosťou SAD Prešov a. s., IČO: 36477125 predstavovali sumu 662,80 eur. Žalobca vzniknuté náklady si uplatnil u žalovaného, ktorý predmetné náklady žalobcovi neuhradil. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný je prevádzkovateľom železničnej infraštruktúry na základe zákona č. 513/2009 Z. z. o dráhach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (Ďalej len „zákon o dráhach“) a dňa 24.11.2011 so žalobcom ako železničným podnikom uzatvoril Zmluvu č. 20/2011 o prístupe k železničnej infraštruktúre (ďalej aj ako „ZPŽI“), predmetom ktorej bola aj úprava práv a povinností pri zabezpečovaní prístupu k železničnej infraštruktúre a pri poskytovaní dopravných služieb na železničnej infraštruktúre žalovaného. Žalobca poukázal na prílohu č. 2 k ZPŽI bod 8, podľa ktorej škody, ktoré vzniknú v priamej súvislosti s nehodou a mimoriadnou udalosťou, sú uhradené podľa miery

zodpovednosti stanovenej v „Správe“ a náhrada škody a jej uplatňovanie sa vykonáva podľa zákona. Ďalej podľa čl. V., bod 3 ZPŽI manažér infraštruktúry zodpovedá železničnému podniku za škodu, ktorú žalobcovi spôsobil porušením podmienok dohodnutých v tejto zmluve, porušením svojich právnych povinností alebo opomenutím plnenia svojich povinností. Žalobca preto tvrdil, že v prípade vzniku škody má poškodená strana nárok na jej náhradu v plnej výške a nie je dôvodný výklad ZPŽI, ktorý by smeroval k úplnej limitácii náhrady škody vo vzťahu k náhradnej autobusovej doprave.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 8.7.2022 potvrdil, že dňa 28.4.2020 došlo k prevádzkovej poruche kategórie D4 z dôvodu nešpecifikovanej chyby núdzového zdroja v súbehu s poruchou kontrolného relé, v dôsledku čoho bola prerušená prevádzka v čase od 03:18 hod. do 09:25 hod. a že žalobca bol povinný vlaky v predmetnom traťovom úseku nahradiť autobusmi náhradnej autobusovej dopravy. Žalovaný spochybnil oprávnenosť žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody s poukazom na Prílohu č. 5 k ZPŽI týkajúcu sa komplexnej úpravy náhradnej autobusovej dopravy a s poukazom na § 16 ods. 1 zákona č. 514/2009 Z. z. o doprave na dráhach (ďalej len „zákon o doprave na dráhach“), v zmysle ktorého má žalobca ako železničný podnik a dopravca na dráhach povinnosť zabezpečiť náhradnú dopravu cestujúcich, ak je poskytovanie dopravných služieb obmedzené alebo zastavené. Podľa žalovaného je pri interpretácii ZPŽI potrebné v súlade so zásadou lex specialis derogat legi generali uprednostniť ustanovenia Prílohy č. 5 ods. 3 ZPŽI upravujúce znášanie nákladov na zabezpečenie náhradnej autobusovej dopravy pred ustanoveniami zmluvy upravujúcimi otázku náhrady škody vo všeobecnej rovine. Žalovaný mal za to, že strany sporu v ZPŽI jednoznačne sa dohodli, že žalobca nemá nárok na uhradenie nákladov, ktoré vynaloží na náhradnú autobusovú dopravu pri neplánovanom prerušení prevádzkovania železničnej infraštruktúry, teda strany sporu zmluvne modifikovali rozsah náhrady škody, ktorú si môže žalobca voči žalovanému uplatniť, a to dohodou o obmedzení rozsahu náhrady škody podľa § 380 v spojení s § 373 a § 379 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“).

4. Žalobca v ďalších vyjadreniach vo veci odmietol výklad ZPŽI v časti upravujúcej náhradu škody prezentovaný zo strany žalovaného a zdôraznil, že strany sporu v predmetnej zmluve si nedohodli modifikáciu, ani limitáciu rozsahu náhrady škody a takto prezentovaný výklad zo strany žalovaného sa prieči zákonu, odporuje zásade poctivého obchodného styku a znamená obchádzanie zákazu vzdania sa nároku na náhradu škody pred porušením povinnosti. Žalobca zotrval na tvrdení, že náhradná autobusová doprava bola uskutočnená účelne a smerovala len k odstráneniu následkov nehodovej udalosti a od žalobcu - ako poškodeného - nemožno požadovať, aby doplácал na vzniknutú mimoriadnu udalosť a bol oproti žalovanému ako škodcovi nedôvodne znevýhodnený.

5. Žalovaný v rámci procesnej obrany zotrval na svojich skorších vyjadreniach a doplnil, že v predmetnom prípade nedošlo k porušeniu zmluvných povinností, ale k nepredvídateľnej prevádzkovej poruche, ktorej žalovaný nemohol, ani pri vynaložení všetkého úsilia, zabrániť.

6. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní ustálil skutkový stav tak, že zo Správy o uzatvorení prevádzkovej poruchy kategórie D4, č. 26/2020 EVINEH-10929 zo dňa 4.6.2020 zistil, že dňa 28.4.2020 v čase 01:00 hod. došlo v úseku trate ŽST Kysak - DOD Ličartovce k prevádzkovej poruche kategórie D4 - porucha zariadenia infraštruktúry, v dôsledku čoho došlo k meškaniu 19 vlakov osobnej dopravy ZSSK, k zmeškaniu 8 vlakov nákladnej dopravy ZSSK, k odrieknutiu 1 vlaku ZSSK bez náhradnej autobusovej dopravy a k odrieknutiu 4 vlakov ZSSK s náhradnou autobusovou dopravou. Uvedená prevádzková porucha bola uzatvorená na ŽSR OR Košice - SMSÚ OZT ZT Košice, bez zavinenia vlastnými zamestnancami. Podľa objednávky č. 265898 ku kontraktu č. 460004433 zo dňa 4.5.2020, Spoločného cestovného lístka pre náhradnú autobusovú dopravu ZSSK Slovensko a faktúry č. 2020040043 zo dňa 30.4.2020 si žalobca objednal u obchodnej spoločnosti SAD Prešov, a. s., so sídlom Košická 2, 080 69 Prešov, IČO: 36 477 125 dňa 28.4.2020 náhradnú autobusovú dopravu za účelom prepravy osôb z dôvodu mimoriadnej udalosti a nezjazdnosti trate, prostredníctvom dvoch autobusov s evidenčnými číslami A. a A. v čase o 5:20 hod. a 6:00 hod., ktoré prepravovali cestujúcich v úseku Drienovská Nová Ves - Kysak - Košice a späť. Obchodná spoločnosť SAD Prešov, a. s. uvedené prepravné služby osôb vyúčtovala žalobcovi faktúrou č. 2020040043 zo dňa 30.4.2020 na sumu 662,80 eur bez DPH. Žalobca príkazom k fakturácii č. 71/2020 zo dňa 25.8.2020 a nedaňovým dokladom (faktúrou) č. 1000002527 zo dňa 2.9.2020 žalovanému vyúčtoval nárok na náhradu škody za použitie náhradnej autobusovej dopravy vo výške 662,80 eur.

7. Zo Zmluvy o prístupe k železničnej infraštruktúre č. 20/2011 zo dňa 25.11.2011 súd prvej inštalácie zistil, že zmluva bola uzavretá medzi žalobcom ako železničným podnikom a žalovaným ako manažérom železničnej infraštruktúry pri zabezpečovaní prístupu k železničnej infraštruktúre. Podľa čl. V ods. 3 zmluvy manažér infraštruktúry zodpovedá železničnému podniku za škodu, ktorú mu spôsobil porušením podmienok dohodnutých v tejto zmluve, porušením svojich právnych povinností alebo opomenutím plnenia svojich povinností. V čl. V ods. 7 sa strany sporu dohodli, že zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností v súvislosti s touto zmluvou sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka a príslušnými právnymi predpismi o náhrade škody. V Prílohe č. 5 ods. 1, bod 8 sa strany dohodli, že pri vzniku mimoriadnej udalosti, ktorá bráni využívaniu železničnej infraštruktúry v plánovanom rozsahu a za dohodnutých podmienok, manažér infraštruktúry v súčinnosti so železničným podnikom prijímá opatrenia na zabezpečenie prevádzky vlakov osobnej dopravy a zvýšené náklady vyvolané takouto mimoriadnou udalosťou si železničný podnik uplatní ako spôsobenú škodu v zmysle článku V. zmluvy. Ďalej podľa ods. 3, bod 1 sa strany dohodli, že náhradnú autobusovú dopravu pri plánovanom i neplánovanom prerušení prevádzkovania železničnej infraštruktúry zabezpečuje na svoje náklady železničný podnik.

8. Súd prvej inštalácie posúdil právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako obchodnoprávny podľa Obchodného zákonníka a vec právne posúdil podľa § 27 ods. 4 a 5 zákona o dráhach definujúceho pojmy prevádzkovateľ dráhy a dráhový podnik, § 28 ods. 1 a 2 zákona o dráhach vymedzujúceho povinnosti vlastníka dráhy, § 34 ods. 1 a 2 zákona o dráhach definujúceho pojmy manažér infraštruktúry a prevádzkovanie železničnej infraštruktúry, § 35 ods. 1 zákona o dráhach upravujúceho pojem železničný podnik, § 38 ods. 1 zákona o dráhach určujúceho povinnosť manažéra infraštruktúry zabezpečiť prístup k železničnej infraštruktúre, § 266 ods. 1, 2 a 4 Obchodného zákonníka upravujúceho výklad prejavu vôle, § 373 Obchodného zákonníka charakterizujúceho náhradu škody, § 379 Obchodného zákonníka upravujúceho rozsah náhrady škody, § 380 Obchodného zákonníka vymedzujúceho náklady ako škodu a § 386 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka upravujúceho zákaz vzdania sa práva na náhradu škody a zákaz moderačného práva súdu vo vzťahu k náhrade škody.

9. Súd prvej inštalácie následne ustálil, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody predstavuje nárok na úhradu nákladov vynaložených na autobusovú dopravu, ktoré žalobcovi vznikli z dôvodu prevádzkovej poruchy. Spornou medzi stranami sporu zostala otázka dôvodnosti uplatňovania nákladov, a to v kontexte výkladu ustanovení zmluvy o prístupe k železničnej infraštruktúre týkajúcich sa náhrady škody vo forme vynaložených nákladov. Súd prvej inštalácie poukázal na dispozitívny charakter ustanovení Obchodného zákonníka upravujúcich zodpovednosť za škodu v obchodnoprávných vzťahoch a konštatoval, že v dôsledku tejto dispozitívnosti subjekty obchodnoprávných vzťahov si dohodou môžu modifikovať rozsah náhrady škody, a to aj s prihliadnutím na kogentný charakter § 386 ods. 1 Obchodného zákonníka, teda dohoda o limitácii náhrady škody bola podľa súdu prvej inštalácie dovolená. Dôvodil, že rovnaký charakter má znenie Prílohy č. 5, ods. 3, bod 1 ZPŽI, keďže toto ustanovenie bolo podľa súdu prvej inštalácie výrazom priamej limitácie rozsahu náhrady škody ako prejavu dovolenej zmluvnej voľnosti strán sporu, a to tak, že z rozsahu náhrady škody pri prerušení prevádzkovania železničnej infraštruktúry sú vylúčené náklady žalobcu ako železničného podniku na zabezpečenie náhradnej autobusovej dopravy. Za neúspešnú preto označil obranu žalobcu, že zmyslom uvedenej zmluvnej úpravy malo byť len určenie subjektu, ktorý má zabezpečiť náhradnú autobusovú dopravu a ktorý znáša jej náklady, avšak s možnosťou následného uplatnenia si týchto nákladov ako súčasť vzniknutej škody proti žalovanému. Podľa súdu prvej inštalácie ustanovenie Prílohy č. 5, ods. 3, bod 1 ZPŽI je natoľko jasné, že neobsahuje akýkoľvek výraz pripúšťajúci rôzny výklad, práve naopak, použitie slovného spojenia „na svoje náklady“ vyjadruje výslovnú úpravu, že tieto náklady má znášať žalobca. Vo vzťahu k obrane žalobcu, že pripustením obmedzenia rozsahu náhrady škody úplnou limitáciou nákladov na zabezpečenie náhradnej autobusovej dopravy by došlo k porušeniu zákazu vzdania sa nároku na náhradu škody, táto neobstojí, pretože predmetné náklady nepredstavujú celkovú škodu, ktorá v dôsledku prerušenia prevádzky železničnej infraštruktúry žalobcovi vznikla, ale len súčasť skutočnej celkovej škody, ktorá ako majetková ujma vznikla na strane poškodeného. Súd prvej inštalácie preto dospel k záveru, že strany sporu si – vzhľadom na dispozitívne ustanovenie § 379 Obchodného zákonníka zmluvne dohodli obmedzenie rozsahu náhrady skutočnej škody, ktoré nezahŕňalo práve náklady na zabezpečenie náhradnej autobusovej dopravy pri prerušení prevádzkovania železničnej infraštruktúry, z ktorého dôvodu žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

10. Zároveň podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) žalovanému, ktorý mal plný úspech vo veci, náhradu trov konania nepriznal, keďže tento na pojednávaní uviedol, že mu žiadne trov konania nevznikli.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v celom rozsahu z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.), že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g/ C. s. p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písmena h/ C. s. p.). Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11.1. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie, si nesprávne vyložil znenie Prílohy č. 5 ZPŽI, ak ustálil, že v Prílohe č. 5, ods. 3, bod 1 ZPŽI strany zmluvy uzavreli dohodu o obmedzení rozsahu náhrady škody, keď jediným ustanovením, ktoré upravuje škodu a jej limitáciu, je článok V. ZPŽI. Zdôraznil, že text uvedenej zmluvy pripravoval žalovaný a preto aj prípadný výklad tejto zmluvy by mal byť v neprospech žalovaného.

11.2. Žalobca vyčítal súdu prvej inštancie, že pri rozhodovaní o jeho nároku na náhradu škody neprihliadol na čl. IV. bod 19 ZPŽI, v zmysle ktorého je žalovaný povinný uhradiť železničnému podniku náklady skutočne vynaložené na likvidáciu mimoriadnej udalosti preukázateľne spôsobenej žalovaným; na čl. V. bod 3, 4 a 7, v zmysle ktorých žalovaný zodpovedá žalobcovi za škodu spôsobenú mu porušením podmienok dohodnutých v zmluve, porušením svojich povinností alebo opomenutím plnenia svojich povinností; na Prílohu č. 5, ods. 1, 2 a 3, podľa ktorých zvýšené náklady vyvolané mimoriadnou udalosťou si žalobca uplatní ako spôsobenú škodu, a to voči žalovanému. Žalobca tvrdil, že náhradná autobusová doprava bola zabezpečená zo strany žalobcu z dôvodu mimoriadnej udalosti zavinennej žalovaným, kde tieto náklady podľa Prílohy č. 5, ods. 1, bod 8 mal žalobca nárok si uplatniť ako spôsobenú škodu. Dôvodil, že postupnosť je v prílohe zmluvy jasne vysvetlená a žiadna veta o limitácii náhrady škody v podobe náhradnej autobusovej dopravy sa v zmluve nenachádza. Zdôraznil, že mimoriadnu udalosť zaviniel žalovaný, v dôsledku tejto udalosti vznikli žalobcovi náklady a preto má žalobca nárok na ich náhradu v zmysle § 379 Obchodného zákonníka. Žalobca poukázal na § 16 ods. 1 písm. b) zákona o doprave na dráhach, v zmysle ktorého má žalobca vždy povinnosť zabezpečiť náhradnú autobusovú dopravu, a to na vlastné náklady, kde tieto navyše vzniknuté náklady si následne vždy riadne uplatňuje u vinníka nehody. Príloha č. 5, ods. 3, bod 1 nič nehovorí o limitácii náhrady škody. Naopak, bod 8 tohto ustanovenia jasne oprávňuje žalobcu požadovať úhradu zvýšených nákladov od žalovaného. Žalobca poukázal na to, že z dôvodu mimoriadnej udalosti žalobcovi vznikli aj iné náklady (viac vlakov, pomocného personálu, posunujúceho personálu, prestoj vlakov, ktoré sú naďalej v prevádzke, dlhšia pracovná doba personálu), od žalovaného však požadoval len náhradu nákladov na autobusovú dopravu. Zdôraznil, že v čase uzavretia zmluvy (rok 2011) ani odborná literatúra neprípúšťala možnosť limitácie náhrady škody, preto strany zmluvy nemohli prejavíť takýto úmysel pri jej uzatváraní.

11.3. Žalobca uviedol, že v danom prípade išlo o neplánovanú výluk, v prípade vzniku ktorej žalobca vždy zabezpečuje náhradnú autobusovú dopravu pre svojich cestujúcich na svoje náklady a tieto si následne v zmysle zákona uplatňuje ako škodu u toho, kto ju spôsobil. Tvrdenia žalovaného a jeho výklad zmluvy, ako aj tvrdenia súdu prvej inštancie v časti upravujúcej náhradu škody je preto podľa žalobcu nesprávny. Žalobca a žalovaný sa určite nedohodli na tom, že v prípade, ak žalovaný spôsobí žalobcovi škodu, žalobca si túto škodu nemôže uplatniť u žalovaného. Zmluvné strany si rovnako nedohodli modifikáciu, či limitáciu rozsahu náhrady škody, nedohodli si zmluvné obmedzenie výšky náhrady škody v prípade porušenia zmluvy, nevyjadřili takúto vôľu určením sumy ani dohodnutým spôsobom, ktorým sa má suma určiť.

11.4. Žalobca mal za to, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súd prvej inštancie nevenoval pri dokazovaní dostatočnú pozornosť všetkým rozhodujúcim okolnostiam, preto ani nepovažoval za relevantný návrh žalobcu na vykonanie dôkazov za účelom preukázania rozhodujúcich skutočností. Z dôvodu, že súd prvej inštancie bližšie neuviedol dôvody, so zreteľom na ktoré nevykonal navrhnuté dôkazy, ktoré preukazujú zodpovednostné vzťahy medzi stranami sporu, zaťažil konanie tzv. inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

12. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny.

12.1. Žalovaný uviedol, že príčinou vzniku mimoriadnej udalosti, z ktorej žalobcovi vznikli náklady uplatnené v tomto konaní, bola bližšie nešpecifikovaná chyba núdzového zdroja v súbehu s poruchou

kontrolného relé prítomnosti primárnej siete (PH1) v RMZ1. Uvedené zariadenie bolo pred poruchou kontrolované zamestnancom EVPÚ dňa 5.2.2020 a preto za nepravdivé označil tvrdenie žalobcu, že príčinou poruchy bolo neplnenie si povinností zo strany žalovaného pri správe a údržbe železničnej dráhy z dôvodu dlhodobého podfinancovania. Zdôraznil, že príčinou prevádzkovej poruchy bolo chybné zariadenie, ktoré však nevyrába žalovaný, je súčasťou infraštruktúry a je dodávané externými dodávateľmi. Žalovaný v Správe o uzatvorení prevádzkovej poruchy kategórie D4, ktorá spočívala v chybnosti zariadenia, uzatvoril nehodu na toho, kto je správcom tohto zariadenia, teda ŽSR OR Košice, Sekcia OZT, v žiadnom prípade však neuznal svoju zodpovednosť za škodu. V správe o uzatvorení mimoriadnej udalosti, ani v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo ani preukázané, že žalovaný porušil, či opomenul povinnosti, ktoré žalovanému vyplývajú zo ZPŽI. Žalovaný tiež zdôraznil, že žalobca pri vyčíslení škody za náhradnú autobusovú dopravu požaduje od žalovaného refundáciu formou 100 % refakturácie od zmluvných dodávateľov, od tejto sumy však žalobca odmieta odpočítať finančné prostriedky, ktoré získal od cestujúcich, dotáciu od štátu a náklady, ktoré neuhradil za používanie dopravnej cesty.

12.2. Žalovaný konštatoval, že predmetnú zmluvu (ZPŽI) uzavreli strany sporu po niekoľkomesačných rokovaniach, a teda za nepravdivé označil aj tvrdenie žalobcu, že žalobca musel akceptovať prvotné znenie návrhu predmetnej zmluvy. Zdôraznil, že v Prílohe č. 5, ods. 3 bod 1 ZPŽI je jednoznačne uvedené, že žalobca nemá nárok na uhradenie nákladov, ktoré vynaložil na náhradnú autobusovú dopravu pri neplánovanom prerušení prevádzkovania železničnej infraštruktúry. Uvedeným ustanovením zmluvné strany modifikovali (obmedzili) rozsah náhrady škody, ktorú si žalobca môže uplatniť voči žalovanému. Dohoda o obmedzení rozsahu náhrady škody nie je podľa žalovaného v rozpore s objektívnym právom, keďže predstavuje modifikáciu určenia rozsahu náhrady škody podľa § 380 v spojení s § 373 a § 379 Obchodného zákonníka. Takýto postup bol prípustný aj v čase uzavretia zmluvy (rok 2011), čo žalovaný preukazoval odkazom na článok prof. Ovečkovej s názvom „Limitácia náhrady škody v obchodnom práve“, ktorý bol zverejnený v Bulletin slovenskej advokácie vo februári 2011.

13. Žalobca v odvolacej replike poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.8.2023, sp. zn. 5Co/63/2022, ktorý v obdobnej právnej veci a pri posudzovaní totožnej ZPŽI potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý priznal žalobcovi nárok na náhradu škody vo forme nákladov na náhradnú autobusovú dopravu.

14. Žalovaný v odvolacej duplike poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6.12.2023, sp. zn. 3Cob/116/2022, ktorý rovnako v obdobnej veci pri zohľadnení totožnej ZPŽI dospel k záveru, že žalobcovi neprislúcha právo na náhradu nákladov na autobusovú dopravu z dôvodu uzavretia dohody o modifikácii (limitácii) nároku na náhradu škody.

15. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 C. s. p.) prejednal odvolanie žalobcu, ktoré bolo podané v zákonnej lehote oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

16. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 C. s. p. odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 C. s. p. oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

17. Predmetom odvolacieho konania je prejednanie odvolania žalobcu, ktorý v odvolaní: 17.1. poukázal na nesprávny záver súdu prvej inštancie, že žalobca a žalovaný sa zmluvne platne dohodli na limitácii náhrady škody, a preto žalobca nemá nárok na náhradu škody uplatnenú predmetnou žalobou,

17.2. poukázal na nedostatočné odôvodnenie súdu prvej inštancie o nevykonaní dokazovania na základe návrhu žalobcu.

18. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Odvolací súd si osvojil výstižné a presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 C. s. p.). Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalobcu odvolací súd udáva:

19. Žalobca podanie odvolania odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. f), g) a h) CSP. Odvolací súd po preskúmaní podaného odvolania zistil, že v danom prípade tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

20. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

21. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) C. s. p. je daný vtedy, ak je možné použiť prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré doteraz neboli uplatnené (vo vzťahu k stranám sporu ich tieto nemohli pred súdom prvej inštancie použiť bez vlastnej viny), v dôsledku ktorých súdom prvej inštancie zistený skutkový stav neobstojí.

22. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. predpokladá, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd posúdil vec podľa normy, ktorá na daný skutkový stav nedopadá alebo právnu normu síce určil správne avšak nesprávne ju interpretoval alebo ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

23. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov, teda či súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam; či zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a či vec nesprávne právne posúdil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05) a dospel k záveru, že označené odvolacie dôvody neboli naplnené.

24. Odvolací súd z podanej žaloby zistil, že žalobca sa domáhal od žalovaného zaplata 662,80 eur s príslušenstvom titulom nároku na náhradu škody, ktorá žalobcovi mala vzniknúť v súvislosti s vynaložením nákladov na náhradnú autobusovú dopravu z dôvodu mimoriadnej udalosti v železničnej infraštruktúre.

25. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s prihliadnutím na odvolanie žalobcu, odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj skutočnosti osvedčené obsahom spisu bolo posúdiť, či v prejednávanej spore boli splnené zákonné podmienky pre vyhovieť žalobe, t. j. uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi 662,80 eur s príslušenstvom z titulu vzniknutej škody. Žalobca v podanom odvolaní namietal, že podľa § 16 ods. 1 písm. b) zákona o doprave na dráhach a Prílohy č. 5, ods. 3, bod 1 ZPŽI bolo povinnosťou žalobcu - v prípade plánovaného alebo neplánovaného prerušenia prevádzkovania železničnej infraštruktúry - zabezpečiť na svoje náklady náhradnú autobusovú dopravu, avšak vzhľadom na záver o prerušení železničnej prevádzky zo strany žalovaného, žalobca požadoval úhradu vynaložených nákladov od žalovaného titulom nároku na náhradu škody, za ktorú zodpovedá žalovaný. Zároveň žalobca vylúčil, aby strany sporu v ZPŽI, a to konkrétne v Prílohe č. 5, ods. 3, bod 1 uzavreli dohodu o limitácii výšky náhrady škody.

26. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie zistil, že dňa 24.11.2011 žalovaný ako manažér infraštruktúry a žalobca ako železničný podnik uzavreli Zmluvu číslo 20/2011 o prístupe k železničnej infraštruktúre (ďalej len „ZPŽI“), predmetom ktorej je úprava vzájomných práv a povinností medzi stranami zmluvy pri zabezpečovaní prístupu k železničnej infraštruktúre a pri poskytovaní dopravných služieb na železničnej infraštruktúre (čl. I, bod 1 zmluvy). Dňa 28.4.2020 v čase 01:00 hod. došlo v úseku trate Kysak – Ličartovce k prevádzkovej poruche kategórie D4 (porucha zariadenia infraštruktúry), v dôsledku čoho došlo k meškaniu vlakov osobnej dopravy, k zmeškaniu vlakov nákladnej dopravy a k odrieknutiu viacerých vlakov. Uvedená prevádzková porucha bola Správou o uzatvorení prevádzkovej poruchy kategórie D4, č. 26/2020 EVINEH-10929 zo dňa 4.6.2020 uzatvorená na ŽSR OR Košice - SMSÚ OZT ZT Košice, bez zavinenia vlastnými zamestnancami. Z dôvodu prerušenia prevádzky

železničnej infraštruktúry bol žalobca povinný zabezpečiť pre cestujúcich náhradnú autobusovú dopravu, tú zabezpečil prostredníctvom spoločnosti SAD Prešov, a. s., cena ktorej (podľa faktúry č. 2020040043 zo dňa 30.4.2020) predstavovala sumu 662,80 eur bez DPH. Uvedený náklad žalobca žiadal uhradiť titulom nároku na náhradu škody zo strany žalovaného, ktorý za spôsobenú škodu zodpovedal, čo žalovaný odmietol s poukazom na Prílohu č. 5, ods. 3, bod 1 ZPŽI, v zmysle ktorého náhradnú autobusovú dopravu pri plánovanom i neplánovanom prerušení prevádzkovania železničnej infraštruktúry zabezpečuje na svoje náklady železničný podnik, teda žalobca.

27. Podľa § 373 Obchodného zákonníka, kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť.

28. Podľa § 380 Obchodného zákonníka, za škodu sa považuje tiež ujma, ktorá poškodenej strane vznikla tým, že musela vynaložiť náklady v dôsledku porušenia povinností druhej strany.

29. Podľa § 16 ods. 1 písm. b) zákona o doprave na dráhach (v znení do 31.12.2023), dopravca je povinný uskutočňovať prepravu cestujúcich podľa cestovného poriadku za cestovné podľa tarify cestovného a zabezpečiť náhradnú dopravu cestujúcich, ak je poskytovanie dopravných služieb obmedzené alebo zastavené.

30. Podľa Prílohy č. 5, ods. 3, bod 1 ZPŽI, náhradnú autobusovú dopravu (NAD) pri plánovanom i neplánovanom prerušení prevádzkovania ŽI zabezpečuje na svoje náklady železničný podnik.

31. Odvolací súd udáva, že nárok žalobcu na zaplatenie istiny 662,80 eur je v podmienkach posudzovaného prípadu nárokom na náhradu škody podľa § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, za ktorú sa považujú aj náklady, ktoré v dôsledku porušenia povinností druhej strany musela poškodenej strane vynaložiť (§ 380 Obchodného zákonníka). Medzi základné predpoklady zodpovednosti za škodu podľa citovaného ustanovenia § 373 Obchodného zákonníka patrí porušenie povinností zo záväzkového vzťahu (protiprávny úkon), vznik škody a príčinná súvislosť medzi porušením a vznikom škody (kauzálny nexus). Tieto predpoklady sú objektívneho charakteru a dôkazné bremeno o nich leží na poškodennom.

32. V prejednávanom spore nebola medzi stranami sporná otázka vzniku škody a jej výška 662,80 eur predstavujúca výšku nákladov, ktoré žalobca vynaložil na zabezpečenie náhradnej autobusovej dopravy, ani kauzálny nexus spočívajúci vo vzniku škody v dôsledku mimoriadnej udalosti v železničnej infraštruktúre.

32.1. Žalovaný však v priebehu konania namietal, že žalovanému nemožno pričítať porušenie povinností (protiprávny úkon) zo zmluvného vzťahu, keďže prerušenie prevádzky na železničnej infraštruktúre nastalo v dôsledku chyby na zariadení, ktorú mal len v správe a ktorá mu bola dodaná od externého dodávateľa. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že pod „protiprávnosťou“ v zmysle všeobecnej skutkovej podstaty zodpovednosti za škodu sa rozumie predovšetkým porušenie zmluvnej povinnosti, čo znamená, že akékoľvek porušenie ktorejkoľvek zmluvnej povinnosti môže byť základom pre všeobecnú obchodnoprávnu zodpovednosť za škodu. Žalovaný v čl. IV. ZPŽI mimo iného sa zaviazal, že okrem povinností uvedených v zákone o dráhach a zákone o doprave na dráhach umožní železničnému podniku (žalobcovi) poskytovať dopravné služby (bod 12), umožní žalobcovi jazdy vlakov podľa platného grafikonu vlakovej dopravy a umožní aj jazdy mimoriadnych vlakov (bod 13) a zabezpečí zjazdnosť železničnej infraštruktúry v rozsahu stanovenom zákonom (bod 14).

32.2. Odvolací súd dospel k záveru, že prerušením prevádzky železničnej infraštruktúry z dôvodu mimoriadnej udalosti a nemožnosťou žalobcu ako železničného podniku prepravovať cestujúcich v rámci železníc nepochybne došlo k porušeniu zmluvných povinností zo strany žalovaného, a preto je na strane žalovaného daná existencia protiprávneho úkonu ako základný predpoklad pre vyvodenie jeho zodpovednosti za spôsobenú škodu.

33. Napriek ustáleniu zodpovednosti žalovaného za spôsobenú škodu sporná medzi stranami zostala otázka rozsahu náhrady spôsobenej škody, keďže žalovaný s poukazom na Prílohu č. 5, ods. 3, bod 1 ZPŽI tvrdil, že z úhrady spôsobenej škody sú vylúčené náklady, ktoré žalobca vynaložil na zabezpečenie náhradnej autobusovej dopravy.

33.1. Odvolací súd k tomu uvádza, že odborná prax už dávnejšie dospela k záveru, že vzhľadom na prevažujúci dispozitívny charakter väčšiny ustanovení Obchodného zákonníka týkajúcich sa náhrady

škody (§ 263 ods. 1 Obchodného zákonníka) zákon pripúšťa zmluvnú modifikáciu náhrady škody, a to buď zmluvnou modifikáciou predpokladov zodpovednosti za škodu alebo zmluvnou modifikáciou právnych následkov zodpovednosti za škodu. Možnosti limitácie výšky náhrady škody dohodou strán umožňujú § 379 a § 380 Obchodného zákonníka, ktoré majú dispozitívny charakter. Avšak aj limitácia rozsahu náhrady škody má svoje obmedzenia, keďže dohodou nemožno úplne vylúčiť nárok na náhradu škody (§ 386 Obchodného zákonníka) a takáto dohoda nesmie odporovať zásadám poctivého obchodného styku (§ 265 Obchodného zákonníka).

33.2. Dohoda o limitácii náhrady škody môže mať rôznu podobu a na jej vyjadrenie môžu zmluvné strany použiť rôzne legálne, či jazykové termíny. V prípade spornosti o výklad prejavenej vôle je potrebné na ustálenie úmyslu konajúcej osoby aplikovať výkladové pravidlá obsiahnuté v § 266 Obchodného zákonníka. V prejednávanom spore žalovaný odvodzoval existenciu dohody o limitácii rozsahu náhrady škody vo vzťahu k úhrade nákladov na náhradnú autobusovú dopravu z výrazu „na svoje náklady“ železničného podniku, teda žalobcu. Súd prvej inštancie v odseku 36. odôvodnenia svojho rozsudku konštatoval, že uvedené ustanovenie zmluvy je svojím obsahovým vyjadrením natoľko jasné, že neobsahuje akýkoľvek výraz pripúšťajúci rôzny výklad a slovné spojenie „na svoje náklady“ vyjadruje výslovnú úpravu, že tieto náklady má znášať žalobca, s čím sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Rovnako odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že slovné spojenie „zabezpečuje na svoje náklady železničný podnik“ by osoba, ktorej bolo toto spojenie určené, vykladala ako povinnosť žalobcu nielen zabezpečiť náhradnú autobusovú dopravu, ale aj znášať náklady s tým spojené (§ 266 ods. 2 Obchodného zákonníka), a to bez možnosti následnej refundácie. Nakoľko medzi stranami sporu pretrvali rozpory ohľadom skutočností ako prebiehali rokovania o uzavretí ZPŽI, aké bolo následné správanie sa strán (§ 266 ods. 3 Obchodného zákonníka), resp. ktorá strana tento výraz použila ako prvá (§ 266 ods. 4 Obchodného zákonníka), odvolací súd pri výklade pojmu „na svoje náklady“ na tieto okolnosti neprihliadal.

34. Odvolací súd zároveň poukazuje na znenie § 16 ods. 1 písm. b) zákona o doprave na dráhach (v znení do 31.12.2023), v zmysle ktorého bol žalobca ako dopravca povinný zabezpečiť náhradnú dopravu cestujúcich, ak bolo poskytovanie dopravných služieb obmedzené alebo zastavené. Citované ustanovenie bolo premietnuté do znenia Prílohy č. 5, ods. 3, bod 1 ZPŽI, a to so slovným spojením „na svoje náklady“, čím bol vyjadrený úmysel strán zmluvy špecifikovať rozsah ich povinností vo vzťahu k úhrade nákladov s tým spojených, a to nad rámec zákona a v neprospech žalobcu ako dopravcu (§ 266 ods. 1 Obchodného zákonníka).

35. Vzhľadom na odvolacie dôvody žalobcu odvolací súd rovnako skúmal, či pri uzatvorení dohody o limitácii náhrady výšky škody boli dodržané obmedzenia, ktoré zákon vyžaduje, a teda či uzatvorením predmetnej dohody nedošlo k vylúčeniu nároku žalobcu na náhradu škody a či dohoda neodporuje zásadám poctivého obchodného styku.

35.1. Odvolací súd poukazuje na samotné konštatovanie žalobcu uvedené v podanom odvolaní, že v súvislosti s mimoriadnou udalosťou zo dňa 28.4.2020 žalobcovi vznikla nepomerne väčšia škoda, ako si uplatnil podanou žalobou, spočívajúca vo vynaložení nákladov na navyše vlaky, viac pomocného personálu (ktorý zabezpečoval plynulú prevádzku pred a za miestom nehody), zvýšený počet posunujúceho personálu na presúvanie rušňov, náklady majúce svoj základ v prestoji vlakov čakajúcich na cestujúcich, náklady na dlhšiu pracovnú dobu zamestnancov, prípadne nároky cestujúcich na vrátenie časti zaplateného cestovného. Obmedzením rozsahu výšky náhrady škody len na časť takto vzniknutej škody, a to na náklady vynaložené na náhradnú autobusovú dopravu, nedošlo k úplnému vylúčeniu nároku žalobcu na náhradu škody ako to zakazuje § 386 Obchodného zákonníka. Zároveň odvolací súd uvádza, že takéto vylúčenie nároku, a to v predmetnom prípade v sume 662,80 eur, nepredstavuje vzhľadom na výšku vynaložených nákladov, zmluvnú voľnosť v obchodnoprávných vzťahoch a princíp prednosti platnosti právnych úkonov, ani rozpor so zásadami poctivého obchodného styku (§ 265 Obchodného zákonníka).

36. Ak žalobca v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie pri posudzovaní veci neprihliadol na ostatné ustanovenia ZPŽI a túto neposúdil vo svojej celistvosti, ani tento odvolací dôvod neobstojí. Naopak, odvolací súd poukazuje na členenie samotnej ZPŽI, kde si strany zmluvy v čl. V. a Prílohe č. 5 ods. 1 bod 8 dohodli podmienky vzniku nároku na náhradu škody, z ich náhrady však následne v Prílohe č. 5 ods. 3 bod 1 vylúčili len náklady na náhradnú autobusovú dopravu v prípade plánovaného i neplánovaného prerušenia prevádzkovania železničnej infraštruktúry.

37. Odvolací súd k rozhodnutiam Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Cob/116/2022 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/63/2022 udáva, že predmetné rozhodnutia nie sú rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít a nie sú ani pre odvolací súd záväzné. Napriek uvedenému odvolací súd konštatuje, že dospel k rovnakému právnemu názoru, aký prezentoval Krajský súd v Bratislave v rozsudku zo dňa 6.12.2023, sp. zn. 3Cob/116/2022 (bod 21-22), ktorý v odvolacom konaní predložil žalovaný a ktorý sa týkal totožných strán sporu a odvolací súd v ňom posudzoval identické ustanovenie zmluvy. Odvolací súd zdôrazňuje, že ustanovenie Prílohy č. 5 ods. 3 bod 1 považuje za dohodu zmluvných strán o limitácii náhrady škody, a to s poukazom na závery, ktoré už boli uvedené vyššie, teda predovšetkým vzhľadom na jasný výklad pojmov použitých v dotknutom ustanovení a dispozitívnosť ustanovení Obchodného zákonníka upravujúcich náhradu škody v obchodnoprávných záväzkoch.

38. Ak žalobca v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.) a že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g/ C. s. p.), tieto svoje odvolacie námietky žalobca ďalej bližšie nekonkretizoval, teda neuviedol, ktoré skutkové zistenia súdu prvej inštancie sú nesprávne a ktoré ďalšie prostriedky procesnej obrany a procesného útoku sú prípustné zmeniť zistený skutkový stav, preto odvolací súd na uvedenú odvoláciu námietku v ďalšom neprihliadol.

39. Odvolací súd k tvrdeniam žalobcu, že súd nedostatočne odôvodnil nevykonanie dokazovania na základe návrhu žalobcu udáva, že ani tieto tvrdenia žalobcu nie sú dôvodné.

40. Odvolací súd zdôrazňuje, že závery súdu prvej inštancie boli založené predovšetkým na právnom posúdení sporného ustanovenia Prílohy č. 5 ods. 3 bodu 1 ZPŽI a v odseku 39. odôvodnenia napadnutého rozsudku preto súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil nevykonanie ďalšieho dokazovania. Skutočnosť, že žalobca so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku nesúhlasil z dôvodu, že žalobca mal na vec odlišný právny názor a že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo odôvodnené podľa jeho predstáv, nie je dostačujúcim dôvodom pre vyhovenie jeho odvolaniu. Odvolací súd pritom zdôrazňuje, že právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní (občianskoprávnom spore).

41. Zohľadňujúc všetky uvedené skutkové a právne závery odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, ak žalobu zamietol z dôvodu, že nárok žalobcu na zaplatenie istiny 662,80 eur s príslušenstvom ako nárok na náhradu škody bol dohodou o limitácii výšky náhrady škody v Prílohe č. 5 ods. 3 bod 1 Zmluvy o prístupe k železničnej infraštruktúre vylúčený z jeho úhrady žalovaným.

42. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil ako vecne správny. Taktiež potvrdil závislý výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania ako vecne správny, pretože žalovaný (napriek úspechu v spore) pred súdom prvej inštancie uviedol, že mu žiadne trovy konania nevznikli.

43. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný a ktorý vyslovene neuviedol, že trovy odvolacieho konania si neuplatňuje, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktorú je povinný nahradiť neúspešný žalobca. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

44. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta C. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 C. s. p.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.) Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 C. s. p.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 C. s. p., ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) C. s. p.

V dovolaní podľa § 428 C. s. p. sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).